

РЕШЕНИЕ

№ 8050

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9083** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 2748/31.08.2023г. на мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която на основание чл.171 т.2А, б. „А“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „прекратяване регистрацията на МПС, с регистрационен номер СВ8913РР, за срок от 6 месеца“.

В жалбата се излагат доводи, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че ЗППАМ е издадена от некомпетентен орган. Счита се, че актът е издаден при несъответни фактически обстоятелства, при неизяснена фактическа обстановка и при неправилно посочване на приложимата законово предвидена хипотеза на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП. В заключение моли съда да отмени заповедта. Претендират се разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа изцяло подадената жалба. Претендира присъждане на разноски по представен списък. Ответникът не се явява и не е заявил становище по жалбата. В съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.08.2023г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA/1056722 от мл.автоконтрольор при ОПП, СДВР против Х. А. С. от съдържанието на който се установява, че на 31.08.2023г. в 12:05 часа по път E871 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява собствения си лек автомобил М. ЦЛС 500, с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената проверка с РСОД и справка с ОДЧ-99 е установено, че управлява автомобила, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред /нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП/; не е представил МПС на задължителен ГТП към датата на проверката /нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП/; както и не е представил СРМПС част 2 /нарушение на чл. 100, ал. 1 , т. 2 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН и на осн. чл.171, т.2а б.А от ЗДвП е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 2748/31.08.2023г. на мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца за нарушаване на чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП. По делото е представена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 517з-6400 от 07.07.2023г. на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1524/ 09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/, сред които са и полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР при ОПП-СДВР. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма постановена при съществени нарушения на административно-производствените правила и несъобразяване с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т.2а, б. А от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава

свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година; - за срок от 6 месеца до една година. Нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП изисква, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, буква "а", т.6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, т.е. законодателят изрично е въвел изискването за мотивиране на заповедта за прилагане на ПАМ, вкл. и за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.2а от ЗДвП.

Съдът намира, че в конкретния случай това изискване на закона не е спазено в оспорената заповед и то по отношение на съществен елемент от тези мотиви, а именно – по отношение фактическото основание за издаване на акта. Налице е нарушение на административнопроизводствените правила при издаването на акта, касаещи изискванията за неговото съдържание и мотивирането му, т.е. посочването на конкретните фактически основания за неговото издаване, съгласно изискването на чл. 59, ал.1, т.4 от АПК.

В настоящия случай като основание за издаване на процесната заповед за налагане на принудителни административни мерки е посочено, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, управляван от същия, след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, за което му е съставен АУАН Серия ГА № 1056722/31.08.2023г. Не се сочат как и с какъв акт жалбоподателят е лишен от това право. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, „мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 З., в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Издаденият АУАН, който е част от административната преписка, е представен по делото, но в него фактите са описани по идентичен начин, без да се индивидуализира начина по който жалбоподателят е лишен от право да управлява МПС – по съдебен или по административен, с какъв акт и от кога е в сила. В акта е посочен номер на СУМПС на жалбоподателя, от което следва, че той има издадено СУМПЛС.

Фактическите основания възприети от административния орган са неясни и непълни, което нарушава правото на защита на жалбоподателя и пречатства контрола за материалната законосъобразност на акта от страна на съда. При постановяването на оспорената ПАМ административният орган не е изяснил относимите към спора факти и обстоятелства и не ги е посочил. Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 35 от АПК се явява съществено процесуално нарушение, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събрани необходимите доказателства и да се опишат относимите факти.

С оглед изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила следва да бъде отменена.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноси за жалбоподателя, които ответникът следва да бъде осъден да заплати в размер на 1010 лв., от които 10 лева за държавна такса и 1000 лева заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна помощ. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, направено в придружителното писмо, с което е изпратена преписката, за неоснователно.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ вр. чл.143 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 78 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 2748/31.08.2023г. на мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл.171 т.2А, б. “А“ от ЗДвП на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], е наложена принудителна административна мярка „прекратяване регистрацията на МПС, с регистрационен номер СВ8913РР, за срок от 6 месеца“, като на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП са отнети и табели с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 1010 лева, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: